

Sygn. akt II KO 16/14

POSTANOWIENIE

Dnia 17 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący)

SSN Michał Laskowski

SSN Andrzej Stępka (sprawozdawca)

w sprawie **K. P. (P.)**

oskarżonego o przestępstwa z art. 231 § 2 kk i inne,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 17 kwietnia 2014 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w W. o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu

równorzędnemu sądowi w trybie art. 37 kpk (sygn. akt IV K [...])

na podstawie art. 37 kpk *a contrario*

p o s t a n o w i ł

nie uwzględnić wniosku

UZASADNIENIE

Do Sądu Rejonowego w W. jako właściwego miejscowo, wpłynął akt oskarżenia przeciwko K. P. oskarżonemu o popełnienie przestępstw z art. 231 § 2 k.k. i innych.

Postanowieniem z dnia 13 marca 2014 r., sygn. akt IV K [...], Sąd ten wystąpił w trybie art. 37 k.p.k. do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie niniejszej sprawy innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. Na uzasadnienie podniesiono, iż oskarżony K. P. jest prokuratorem Prokuratury Rejonowej w W.. Z tego tytułu utrzymywał stałe kontakty zawodowe z sędziami wydziałów karnych Sądu Rejonowego W., do których

wpływały sprawy zakończone aktami oskarżenia, w postępowaniach przygotowawczych prowadzonych przez oskarżonego. W przekonaniu Sądu występującego z wnioskiem, rozpoznanie sprawy karnej dotyczącej oskarżonego, przez któregośkolwiek sędziego tego Sądu, byłoby w opinii publicznej postrzegane jako okoliczność, która nie sprzyja obiektywnemu i bezstronnemu rozstrzygnięciu. A zatem wskazana okoliczność przemawia za przekazaniem sprawy do rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości.

Rozpoznając przedmiotowy wniosek Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego w W. nie jest zasadny i nie zasługuje na uwzględnienie.

Należy podkreślić, że instytucja określona w art. 37 k.p.k. ma charakter wyjątkowy, zaś odstępianie od zasady rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy może nastąpić tylko w razie zaistnienia sytuacji jednoznacznie świadczącej o tym, iż pozostawienie sprawy w gestii tego sądu sprzeciwiałoby się dobru wymiaru sprawiedliwości. Przekazanie sprawy w omawianym trybie może nastąpić tylko wtedy, gdy w sposób realny występują okoliczności, które mogą stwarzać uzasadnione przekonanie o braku warunków do obiektywnego i bezstronnego rozpoznania sprawy w danym sądzie. Za takie okoliczności należy uznać sytuacje, które mogłyby wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać nawet mylne przekonanie, podjęte jednak w oparciu o racjonalne przesłanki, że w sądzie właściwym miejscowo nie ma wystarczających warunków do rozpoznania sprawy w sposób w pełni obiektywny (*por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 listopada 2008 r., IV KO 130/08, OSNKW – R 2008, poz. 2280, z dnia 29 sierpnia 2012 r., V KO 48/12, Lex Nr 1220979*). Należy stwierdzić, że tego rodzaju sytuacja nie zaistniała w niniejszej sprawie, zaś okoliczności faktyczne wskazane przez wnioskującego Sąd nie przemawiają za jej przekazaniem do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu. Sąd właściwy miejscowo i rzeczowo do rozpoznania tej sprawy podkreślił we wniosku stałość i wielokrotność kontaktów zawodowych prokuratora P. z sędziami orzekającymi w tym Sądzie, zwłaszcza w wydziałach karnych. Podkreślić więc wypada, iż co do zasady znajomość zawodowa sędziów i prokuratorów wykonujących swe obowiązki na tym samym

obszarze, nie przemawia automatycznie za uznaniem, że dobro wymiaru sprawiedliwości uzasadnia przekazanie sprawy w trybie art. 37 k.p.k. innemu sądowi równorzędnemu.

Brak jest uzasadnionych podstaw do twierdzenia, że sędziowie Sądu Rejonowego w W. nie mogą rozpoznać kwestii odpowiedzialności karnej, bądź jej braku, odnośnie do oskarżonego P., bezstronnie i w sposób w pełni obiektywny.

Podzielenie takiego przekonania prowadziłoby do przeciwnego od zamierzonego skutku, a mianowicie podważałoby zaufanie do niezależności sądów i niezawisłości sędziów, co byłoby z oczywistą szkodą dla dobra wymiaru sprawiedliwości. Nie można bezkrytycznie przyjmować, że pomiędzy wszystkimi sędziami w/w Sądu Rejonowego a oskarżonym, z racji pełnionej przez niego wcześniej funkcji prokuratora, istnieją na tyle silne więzi towarzyskie, przekraczające zwykłe kontakty służbowe, że nie jest możliwe obiektywne rozpoznanie sprawy.

Mając na uwadze powyższe okoliczności i kierując się zakazem rozszerzającej wykładni art. 37 k.p.k., Sąd Najwyższy odmówił uwzględnienia wniosku o przekazanie sprawy innemu równorzędnemu sądowi.